

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2
стор.

Снайпер – це постать! А, тим паче – "Прокурор"

3
стор.

Навіть "запаху" совдепії у підрозділах ЗСУ не буде!

4
стор.

Як звучала молитва "Отче наш" у давнину?

ПОПЕРЕДУ - ВИЗВОЛЕННЯ І ПЕРЕМОГА! ПОРА ДУМАТИ ПРО МІЩЬ КОРДОНУ

Підрозділ "Гайдамаки" Першої Окремої бригади спеціального призначення імені Богуна виконує справді надважливі завдання, які стосуються не лише бойової підготовки та всебічного вдосконалення майстерності бійців ЗСУ. Йдеться про поглиблене навчання та спеціальну підготовку підрозділів прикордонної служби, яку інструктори із "Гайдамаків" проводять разом із Спілкою литовських стрільців. За словами військовослужбовця бригади імені Івана Богуна Руслана Журило, сьогодні курс такого посиленого і спеціалізованого навчання на базі бригади вже пройшли 50 військовослужбовців. Про те, як організоване навчання спецпідрозділів, які мають взяти україно – російський кордон на "замок", ми розповімо у наступному виході нашої газети.

СНАЙПЕР – ЦЕ ПОСТАТЬ! А, ТИМ ПАЧЕ – "ПРОКУРОР"

– Як правило, період перебування снайпера на "нулі", в умовах постійно можливого і безпосереднього контакту із противником, триває від трьох діб і до тижня, – починає свою розповідь про бойові "будні" під Бахмутом снайпер "Прокурор". – Звісно ж, це дуже тривалі відрізки спресованого подіяння часу, який тут, на "передку", міряється трохи іншими критеріями.

– Чи бувають у снайпера вдалі чи невдалі дні?

– Так, буває, всілякого. Вдалий день, коли ти домогся результату, а невдалий – коли за півдобы бойового чергування не побачив цілі і повертаєшся ні з чим. Хоча, якщо ти повертаєшся, тим паче, цілим і неушкодженим, то про невдале чергування можна казати суто умовно.

– Наскільки дієвою може бути робота снайпера в умовах переднього краю?

– Навіть один снайпер, який обрав вда-

лу позицію і веде прицільний вогонь, може зупинити просування чималої ворожої групи. Адже вражений ворожий солдат тут же додає проблем усьому підрозділу, у складі якого він перебуває. Чи то він наступає, чи обороняється – однаково на вдалі дії снайпера супротивник зобов'язаний реагувати.

– На якій максимальній віддалі вам вдавалося вразити окупанта?

– Максимальна відстань для вдалого пострілу у мене відтепер дорівнює 1,5 кілометра. Звісно, таке трапляється нечасто і для того, щоб вразити ворога на подібних відстанях, мають співпасти декілька факторів: вдала позиція, видимість, безвітряна погода і т.п.

– У листопаді-грудні минулого року, коли ворог кинув у наступ в'язнів-вагнерівців, було, що вони йшли на наші позиції навіть без засобів захисту. Автомат, рижки із патронами та кілька гранат – ось арсенал "мобіка" ми-

НАША РОЗМОВА ЗІ СНАЙПЕРОМ ПЕРШОЇ ОКРЕМОЇ БРИГАДИ ІМ. БОГУНА ІЗ БОЙОВИМ ПСЕВДО "ПРОКУРОР" ВІДБУЛАСЯ ВЖЕ НАСТУПНОГО ДНЯ ПІСЛЯ БОЙОВОГО СНАЙПЕРСЬКОГО ЧЕРГУВАННЯ НА ОДНІЙ ІЗ ДІЛЯНОК СИЛ ОБОРОНИ ПІД БАХМУТОМ. ЗА КІЛЬКА ДНІВ "ПРОКУРОР" ЗНОВУ ПРИСТУПИТЬ ДО ВИКОНАННЯ СВОЇХ БЕЗПОСЕРЕДНІХ ОBOB'ЯЗКІВ, А ТОМУ НАШЕ ПЕРШЕ ЗАПИТАННЯ СТОСУВАЛОСЯ УМОВ ТА ГОЛОВНИХ ПРАВИЛ ПЕРЕБУВАННЯ СНАЙПЕРА НА БОЙОВОМУ ПОСТУ.

нулої осені. Наскільки довго так тривало?

– Не можу точно сказати, коли новобранці – "вагнери" перестали ігнорувати засобами безпеки, але сьогодні я добре бачу їх спорядження. Мають вони і шоломи, і "броніки", і камуфляж у них часто трапляється знятий із наших хлопців. Те, що вони нічим не гребують – це факт, як правда й те, що спорядження, амуніція та засоби захисту у ЗСУ значно кращі, аніж у "рашиків".

– Як зараз борються зі снайперами? Що нового з'явилося у цій сфері ведення війни?

– Фактично нічого. Елементарно налагоджене спостереження найчастіше допомагає усім сторонам протистояння зрозуміти чи переконатися у тому, що у секторі їх дислокації діє снайпер. І тоді починається! Рашисти включають увесь арсенал вогневого враження, що у них є під рукою. Міномети, важкі кулемети, БТри, танки і навіть ПТУри – все це працює аби подавити точку дислокації снайпера. Аби не мати проблем у такій ситуації, слід негайно змінювати позицію.

– Як ви оцінюєте ефективність застосування на передньому краї дронів?

– У мене таке відчуття, що дрони постійно у повітрі. І наші, і чужі. І точно, швидко з'ясувати, чий дрон, не можна. Тому снайперу важливо уникнути ситуації, аби його сфотографували чи "засікли" в інший спосіб. Дрони – якраз той фактор, який слід врахувати сучасному снайперу, бо раніше його просто не було.

– Щодо російських снайперів: їх вичука, певні стереотипи, що у російській снайперській курси зараховують здебільшого людей, які мають досвід мисливської діяльності і туди, як правило потрапляють робітники мисливських

артілей із Сибіру, Якутії?

– Це вигадки ще радянської пропаганди про начебто генетичні мисливські задатки сибіряків, бо насправді гарний снайпер готується безвідносно до того, чи був він мисливцем, чи не був.

– А снайперські дуелі між росіянами та німцями у часи Другої світової мають так само міфічне підґрунтя? Наскільки правдиві сюжети про протистояння снайпера Василя Зайцева та його німецьких візаві?

– Про правду і достовірність там не йдеться. У кіно такі історії про снайперські "дуелі", створюють драматургію кінострічки. А про те, що були снайперські дуелі, які тривали тижнями чи й більше – то це неправда. Справжній снайпер, відчувши небезпеку, буде уникати так званої "дуелі" зі своїми ворогами, озброєними оптичним прицілом.

– Чи відчуваєте ви певні емоції, коли натискаєте на курок і коли досягаєте цілі?

– Емоції приходять пізніше, а на позиції снайпер увесь час гранично зосереджений. Буває, що по 10 чи 12 годин. І тут місця емоціям небагато. Тут на першому місці увага, мислення, розрахунок і миттєва реакція.

– Що зазвичай кажуть снайпери, коли вирушають на завдання чи повертаються до своїх?..

– Певного ритуалу, гучної чи крилатої фрази, гасла чи ще якої постійної ознаки снайпери не мають. Я особисто йду на завдання налаштованим на витримку та перебування у стані максимального зосередження та уваги. Коли повертаюсь у розташування підрозділу, маю найперше бажання відпочити і відіспатись. А ще краще – послухати музику. Це, як правило, найкращі варіанти відпочинку.

"ВІКТОРОВИЧ" – НЕПЕРЕМОЖНИЙ, БО ТРИМАЄ ТЕХНІКУ У ЗРАЗКОВОМУ СТАНІ

Головний сержант взводу матеріального забезпечення окремого батальйону спецпризначення "Залізні вовки", якого у батальйоні знають за його бойовим псевдо "Вікторович", насправді може бути прикладом взірцевого поєднання життєвого досвіду, уміння та бажання утримувати доручене йому "господарство" і техніку виключно у зразковому стані. "Вікторович" у свої 56 років може бути прикладом для багатьох своїх побратимів у ставленні до службових обов'язків, а також, як людина, яка дорожить своєю незаплямованою життєвою репутацією. Якщо додати, що обидва сини "Вікторовича" зараз активно і доблесно воюють проти ненависного ворога у складі 95-ї житомирської аеромобільної бригади та 31-ї окремої механізованої бригади, то можна із упевненістю стверджувати про те, що такий народ, який має такі ратні і славні бойові династії, перемогти не вдасться нікому. Тим паче, що і псевдо у нашого головного сержанта – не просте. Адже "Вікторович" – це, як не дивись і, як не розміркую, але напрям у людини лише один – переможний!

Добре, якщо серед нас є "Майстер"!

Вже давно не секрет, що найкраща техніка у багатьох бойових підрозділах ЗСУ – колишні позашляховики, куплені у європейських країнах, перевірені у майстернях українських механіків, щоб потім вірою і правдою служити ЗСУ і народу України. Щоправда, не секрет, що на передовій, а також – на прифронтових дорогах, такі європейські та американські "роботяги" – позашляховики часто потрапляють під кинджальний артилерійський вогонь і в подальшому прямують у місця заготовів та прийому металолону. Звісно ж, військові знову (у черговий

раз) звертаються до громад, до волонтерів, до меценатів із проханням знайти (придбати) ще один, вже мабуть черговий автомобіль. Бо ж без нього – справді – ніяк і нікуди!

Але буває й інакше. Буває так, як у Першій окремій бригаді спецпризначення імені Богуна. Історія, згадана вище, трапилася і в одному із батальйонів "богунської" бригади. Здавалося, понівеченому у бойових умовах позашляховику тільки один напрям – на звалище чи у пункт прийому металобрухту. Але один із вояків батальйону із дуже оптимістичним та

символічним псевдо "Майстер" вирішив взятися за відновлення збитого "у гармошку" автомобіля. Тут таки, прямо неподалік передової, автомобіль в умілих руках "Майстра" мало не на очах перетворювався на всюдихода – позашляховика. Без допомоги армійських майстерень, без відпустки, а у перервах між загостреннями на "передку", "Майстер" упродовж двох місяців поставив позашляховика "на ноги". Те, яке значення має позашляховик для щоденного життя батальйону – знають тут усі. Дехто обов'язково подумає, що можна було б, на крайній випадок, звернутися до волонтерів. Ті кинули б клич, зібрали б кошти і придбали б за кордоном новий, хоча й "беушний" позашляховик. Але коли то сталося б? Може за місяць, два, три? Бо ж не одна бригада і не один батальйон у ЗСУ поки що потребують допомоги ось у такий спосіб. Але, на щастя, у нас, у бригаді імені Богуна, з'явився справжній майстер – патріот, який зробив із понівеченого автомобіля, цілком зручну і справну "автівку". Сумнівів у тому, що "Майстер" – не лише бойове псевдо, а щось трохи більше, сьогодні не залишиться ні у кого.

КУБОК ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ УКРАЇНИ АНДРІЯ КИЗИЛА

29 квітня 2023 року на базі Київського військового ліцею імені Івана Богуна відбувся Всеукраїнський турнір з футболу "КУБОК ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ УКРАЇНИ АНДРІЯ КИЗИЛА".

Цей турнір у КВЛ був започаткований у 2018 року для вшанування пам'яті випускника ліцею Героя України майора Кизила Андрія Олександровича.

Для участі в турнірі були запрошені команди військових (військово-морських ліцеїв) та ліцеїв з посиленою військово-фізичною підготовкою. У турнірі брали участь 6 команд: Київського військового ліцею імені Івана Богуна, Навчально-оздоровчого комплексу КВЛ, Військово-мор-

дент УАФ Вадим Костюченко, президент Національного реєстру рекордів України Валентин Щербачов та співорганізатор турніру президент благодійного фонду "МіСт" Сергій Ісаєнко.

За підсумками групового етапу змагань у матчі за третє місце зустрілися команди Військово-морського ліцею імені віцеадмірала Володимира Безкоровайного та Львівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут. У запеклій боротьбі III призове місце здобула команда міста Лева.

У фіналі на футбольному полі зішлись дві найпотужніші команди: Київського військового ліцею імені Івана Богуна та Во-

линського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Небесної Сотні. Після напруженої боротьби в основний час гра закінчилася з рахунком 0:0, а за підсумками післяматчевих пенальті – з результатом 3:2. Перемогу здобула команда КВЛ.

Керівництво та особовий склад ліцею вітає всіх учасників турніру з неймовірною грою та бажає не зупинятися на досягнутих результатах.

Сподіваємося на подальшу плідну співпрацю, вибудовування нових проектів між військовими ліцеями, адже здорова конкуренція між військовою молоддю – це потужний мотиватор самовдосконалення майбутньої генерації офіцерського корпусу Збройних сил України.

Сподіваємося на подальшу плідну співпрацю, вибудовування нових проектів між військовими ліцеями, адже здорова конкуренція між військовою молоддю – це потужний мотиватор самовдосконалення майбутньої генерації офіцерського корпусу Збройних сил України.

Сподіваємося на подальшу плідну співпрацю, вибудовування нових проектів між військовими ліцеями, адже здорова конкуренція між військовою молоддю – це потужний мотиватор самовдосконалення майбутньої генерації офіцерського корпусу Збройних сил України.

Фізичний гарт – альфа і омега для професійного воїна

Внутрішній моніторинг стану фізичної підготовки ліцеїстів Київського військового ліцею імені Івана Богуна завжди був на належному місці у роботі керівництва навчального закладу. Особливою відповідальністю цей процес набуває у період підготовки ліцеїстів старшокурсників до вступу у кращі військові вузи Міністерства оборони України. Начальник ліцею генерал-майор Ігор Гордійчук виявляє особисту увагу питанням фізичної підготовки майбутніх абітурієнтів. Втім, у ліцеї фізична підготовка сьогодні має культовий статус, то ж і ставлення до фізичного вдосконалення кожен ліцеїст має відповідне. Точніше – дуже відповідальне. Ну, а інакше бути просто не може.

Операція "Interflex" продовжується її темпи – лише зростають!

(ЗА ТИЖДЕНЬ НОРВЕЖЦІ ПОДВОЯТЬ КІЛЬКІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ, ЯКІ НАВЧАЮТЬСЯ ЗА ПРОГРАМАМИ НАТО)

Міністр оборони Норвегії Берн Арільд Грамм зазначив, що уряд його держави має наміри збільшити кількість інструкторів, які навчатимуть українських військових у рамках операції Interflex. Про це повідомила прес-служба Уряду Норвегії.

Грамм підкреслив, що Норвегія у процесі підтримки України тісно співпрацює із Великою Британією. "Ми тісно співпрацюємо у процесі підтримки України, як у фінансовому напрямку – через Міжнародний фонд для України, так і в сфері військовій – через операцію Interflex", – зазначив міністр.

ЗАЛУЖНИЙ НЕ ТЕРПИТЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ЗНАЄ ФОРМУЛУ ПЕРЕМОГИ

У ЛАВАХ ЗСУ НАВІТЬ "ЗАПАХУ" СОВДЕПІІ – НЕ БУДЕ!

У нещодавньому інтерв'ю "Рік. За кадром", яке надав журналістові Дмитру Комарову Головнокомандувач ЗСУ генерал Валерій Залужний, є досить різке висловлювання щодо відлуння "радянщини" в українській армії. В.Ф. Залужний зазначив, що цей феномен ще продовжує існувати у Збройних Силах України, хоча наша армія реформується і відходить від військових норм минулого. Однак він зауважив, що наразі це дуже складний процес.

Головнокомандувач розповів, що радянська армія досить довгий час "жила" у військовому житті ЗСУ. Ну, а деякі відлуння періоду Радянського Союзу й досі лишаються серед українських солдатів. При цьому Валерій Залужний наголосив, що абсолютно не збирається терпіти "радянщину" у лавах ЗСУ. Тож, якщо він особисто знайде представника радянської армії, то довго розбиратися не буде, навіть якщо ця людина обіймає високу військову посаду.

Під "радянщиною" Валерій Залужний мав на увазі управління та навчання військових за стандартами Радянського Союзу. Тобто, це армія, в якій закостеніла система управління, немає жодного зворотного зв'язку та діє жорстка ієрархія. Ця модель є доволі неефективною і це можна побачити на прикладі Росії, яка й досі користується радянськими методами організації своїх солдатів.

Наостанок Валерій Залужний сказав, що зараз на сході України тривають важкі бої, тому процес реформування Збройних Сил трохи гальмується. Але він запевнив, що українське командування працює над тим, щоб наша армія максимально наблизилась до західних стандартів військового управління та ведення війни

Що таке, наша ПЕРЕМОГА?

У цьому ж інтерв'ю головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний чітко вказав на те, що означатиме перемога України у нинішній війні із росією.

"Наша перемога є однозначним звільненням всієї окупованої території України. Уся територія має бути звільнена. Але цього ще мало. Україна, як держава, має зробити усе, аби те, що відбулося і розпочалося 24 лютого 2022 року, ніколи в житті не повторилося", – заявив Залужний.

Він наголосив на необхідності відбудови такої військової інституції, яка ніколи не дасть можливості росіянам повторити свою агресію.

"Перемога це для нас – звільнена територія і потужні надсучасні і, мабуть, дуже великі Збройні сили, боєздатні, які не дадуть Російській Федерації повторити те, що відбулося і те, що відбувається зараз. Оце і є перемога. І світова історія знає держави, які живуть і завжди показують своєю поведінкою те, що "краще не чіпати", – підсумував головнокомандувач ЗСУ.

СНАРЯДИ ЩЕ Є, А "МОБІКІВ" – НЕ ВИСТАЧАЄ

Лідером артобстрілів від "рашиків" залишається Лимансько-Куп'янський напрямок – 625 за добу (18 травня), що свідчить про відсутність дефіциту боєприпасів у окупантів, а от з особовим складом "у них проблема". Про це заявив речник східного угруповання військ ЗСУ Сергій Череватий

"У живій силі вони зараз намагаються залучити все, що тільки можуть. Снарядного голоду в них, на жаль, немає, що б там пригожин не говорив. А от з особовим складом у них проблема. Тому вони зараз тягнуть все, що можуть. Це і залишки "вагнера" і так звані "шторм z", який вони роблять з людей, у яких є проблеми з законом. Це і бойовий армійський резерв "барс"; регулярні війська: танкові війська, мотострілецькі, повітряно-десантні війська – всі вони значною мірою укомплектовані мобілізованими. Станом на 19 травня точно знаємо про 201 100 вбитих окупантів, а багато ще поранених. А ми пам'ятаємо, що саме угруповання, яке починало вторгнення, було 170 тисяч.

Про духовний захист єства людини

В давньому православному світогляді, який тисячоліттями формував слов'янський та український менталітет, основу духовної гігієни склали захисні заходи від впливів нечистих сил, від дії темних духів, від злобливості примар нелюдів. Такі були системою, яка оберігала людське єство, найперше душу, від деградації та руйнування.

Духовний захист був надзвичайно важливим не тільки для представників більшості світлх народів планети, але і для всіх представників православної, Рахмано-волхвівської системи, усіх її вірних, усіх священників, волхвів, Рахманів, Характерників – православних духовних воїнів слов'янського та українського минулого.

Про єство людини, про його місце у Вселенському світоустрої, про давній православний світогляд можна прочитати у статтях які публікувались раніше:

- "ДАВНЄ ВЧЕННЯ ПРО ЄСТВО ЛЮДИНИ";

- "РАХМАНО-ХАРАКТЕРНИЦЬКЕ РОЗУМІННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО ЖИТТЯ";

- "ПРАВОСЛАВНИЙ СВІТОГЛЯД – НАУКА ГЛИБИННОГО СВІТОРОЗУМІННЯ БУТТЯ".

Православним духівникам минулого було відомо – проникнення низьких (темних) вібрацій в єство людини здатне знищити не тільки духовну високість людини, позитивний ірійний рівень душі, але і поруйнувати душу, понизивши її вібрації нижче визначених Творцем, нижче мінімальних рівнів світлої явленої людини у Світлому Ірії.

Якщо проникнення темного стається, то у падшого фіксується поступова втрата двох найвищих полів душі, тих, які відповідають за світлий розум та духовний зв'язок з Правою. Скалічена такою дією душа поступово перетворюється на нелюдську примару – очорнену, завірусовану польову структуру, наповнену темними, низьковібраційними, руйнівними духами.

Поля та центри, які залишаються у падшого, швидко брудняться і втрачають емісність. Їх низьковібраційний вміст тепер здатен утримувати лишень мізерну кількість необхідних для буття програм, які направлені виключно на грубе забезпечення існування тіла.

Це веде порушника до зупинки світлого духовного кормління (КОНу) та спонукає до агресивних духовних крадіжок – енергетичного вампірування з атманів навколишніх осіб.

Так в явному мирі з'являється нелюд – служка темної яви, енергетичний злодій!

Така подія для кожного православно-го слов'янина та українських предків, ставала найгіршим сценарієм у земному бутті. Бо падіння людини до рівнів нелюда означало:

1. *Вбивство світлої людської душі, дарованої Правою і Творцем, та її заміну на темну примару, залежну від гадливого антисвіту;*

2. *Зупинку нових явлень в Яву та можливості майбутніх реінкарнацій/реінкарнацій, які необхідні для подальшого удосконалення людської душі, що є смыслом вічного вселенського життя людини;*

СВЯТОСЛАВ ХОРОБРИЙ – ЗАХИСНИК ДАВНЬОГО ПРАВОСЛАВ'Я

ни;

3. *Допомогу ворожій до Світлого Ірії темній яві та антисвіту – хижим руйнівникам праведного явленого життя та Всесвіту в цілому.*

Саме тому давні православні предки сприймали втрату світлої душі як суспільну і особисту трагедію!

Бо втрата світлої душі – це припинення життя людини назавжди!

Натомість предки знали: втрата тіла, найперше в бою за православний світогляд, за Батьківщину, за світлий Рід та власну родину, не приводила до втрати світлої душі.

Втрата тіла залишала світлій душі можливість нових мирських явлень, через досить швидко реінкарнацію-реанкернацію, яка відбувалось у власному Роді (до дванадцятого коліна Роду), там де шанувався православний світогляд.

Це ставало нагородою від Творця та Прави для тих духовних православних патріотів, які проявили високий героїзм та полягли в боротьбі за збереження світлого та Божого.

Давні носії православного світогляду добре розуміли, що ті, хто героїчно загинув на захисті праведного, але зберіг світлість душі, можуть швидко, іноді за 3-4 роки, знову з'явитися в Мирі Землі та отримати у такий спосіб нагороду за втра-

КОЗАЦЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ПОХОВАННЯ 17 СТОЛІТТЯ В М. КРЕМЕНЕЦЬ

чене буття – нове мирське явлення, яке дозволить їм продовжити духовне удосконалення надалі!

Тому, покладаючи тіла загиблих в могилу, побратими та родичі героїв просили Творця і Праву прийняти духовний подвиг таких, піднести їх душі до рівнів Славних Героїв, дати душам праведників швидко повернення в Мир Землі.

А як же смерть, питаєте ви?

З огляду на сказане, православний світогляд визначав втрату тіла праведним чоловіком як ВІДХІД (душі). З волі Прави така дія дозволяла душі знову повер-

нутись в Яву, в новонароджене тіло у власному Роді.

Бо поняття ВІДХІД означає – Вороття Ірійне Душі Хрещеної Ірійному Дому. У сакральному розумінні – це повернення душі туди, де вона народилась, де їй безпечно. У Світлому Ірії таким високим місцем є Права. Найперше для тих, хто вчинив подвиг, обороняючи світле та праведне!

Поняття ж смерть у давньому православі вщувало одне – зникнення єства остаточно та назавжди, включаючи забруднену душу, яка не досягла високих людських рівнів і мала отримати присуд Суду Божого.

А що нелюди?

Вони катастрофічно боялися смерті.

Бо для них вона повний кінець, остаточно втрата всіх елементів чорного нутра: примари, брудного духу, почорнілого атману, тіла. Бо слово СМЕРТЬ має такий зміст – Стирання Мана/чоловіка Єства Темного Ї/повністю.

Розуміючи глибокі наслідки духовного падіння людини, наші предки були переконані – система захисту світлого єства є надто важливою!

Значимим елементом цієї системи являлись молитви. Особливо молитва "Отче наш", яка у давнину звучала не так як нині. Вона відкидала духовну срамоту (СРАМ – Сповзання Рівнів Атману/духовних Мана/чоловіка) та духовну нечистоту, та завжди завершувалася клятвенним словом – "Вірую!".

Але молитви – це лишень перший крок до духовного контакту. Вони – ключ з кодом для звернення в Праву.

За молитвами повинні слідувати інші дії – щирі каяття (за провини і гріхи), правдиві самооцінки, прохання у допомозі для виправлення духовних вад. В кінці повинні були звучати слова подяки Праві, Небу, Творцю.

Для міцності захисту єства кожного православного, молитовні звернення предків були максимально регулярними і щоденними – зранку, вдень, ввечері.

Частиною системи захисту були і різноманітні обереги – знаки освячені православними духівниками минулого: священниками, волхвами, Рахманами.

До первинних оберегів належали рівнораменні (рів-

нобок) православні натільні хрестики – польові символи, знаки Прави, Неба, Світу, Всесвіту. Будучи освяченими вони мали силу відповідних ірійних рівнів. Їх духи ставали охороною, помічниками та друзями людської душі.

У випадку загибелі людини, ці духи сприяли безпечному відходу людської душі у Світлий Ірій та Праву, творячи для неї енерго-польовий захист.

Варто нагадати і те, що оберегами для наших предків ставали освячені ікони (для воїнів вони виконувались невеликих розмірів). До того ж, у місцях проживання людей, на стінах, розміщувались сакральні зображення та знаки – правдиві символи рівнів Прави, численні освячені обереги. Вони творили високоірійне польове середовище.

Так духовний захист ставав багаторівневим та міцним.

І на останок...

То що маємо винести з досвіду слов'янських та українських предків для формування міцного захисту людського єства?

Відповідь така:

А. *Предки вважали найціннішим у своєму єстві світлу душу, яка не вмирає, а відходить в Світлий Ірій та Праву, щоб мати можливість багаторазового повернення в явний мир (реінкарнацію/реанкернацію).*

Б. *Предки носили духовні натільні освячені обереги, символи та знаки Прави, найчастіше рівнораменні-рівнобок хрестики, які були освячені давніми православними духівниками, та творили енерго-польовий захист душі;*

В. *Предки щоденно молились Праві та Творцю читаючи давній православний "Отче наш", який завершувався клятвенним "Вірую!". Вони каялися за провини та гріхи, просили прощення та духовних порад, щиро дякуючи Праві та Творцю за опіку!*

Варто зауважити, що вище представлені елементи духовного захисту єства людини були лишень початковими. Але без них говорити про якусь людську духовність, про охорону світлого єства людини, немає сенсу.

Тому дякуємо предкам, які через тисячоліття випробовувань, через війни і самопожертву, усе ж змогли зберегти важливі сакральні знання для нас.

Маємо берегти їх і ми...

Підготував Валентин ДЕМ'ЯНОВ

АВТЕНТИЧНИЙ ТЕКСТ ДАВНЬОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛИТВИ "ОТЧЕ НАШ"